

Arrest

nr. 195 452 van 23 november 2017
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. ORHAY
Herkenrodesingel 4A
3500 HASSELT

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Indiase nationaliteit te zijn, op 7 november 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 oktober 2017.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 november 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 november 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat GALLO loco advocaat M. ORHAY en van attaché M. SOMMEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u afkomstig uit India. U zou India in 2006 hebben verlaten. De vader van uw vriendin was een rijk man en was tegen jullie relatie. Hij heeft uw vriendin vermoord en dreigde er mee u eveneens te doden. U vreest hem nog steeds in geval van terugkeer naar India. U zou ook een gevangenisstraf vrezen wegens niet betaalde telefoonrekeningen.

U reisde in 2006 naar Europa waar u in verschillende landen verbleef. U vroeg eerst asiel aan in Slovakije. Later belandde u in België waar u in 2014 een asielaanvraag indiende. U werd naar Slovakije gestuurd. Nadien kwam u via Duitsland naar België terug waar u op 29 september 2017 een tweede asielaanvraag indiende.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u scans neer van enkele facturen en een foto van u en uw vriendin in India.

B. Motivering

Op basis van uw verklaringen, van de elementen in uw administratief dossier alsook van de concrete en actuele situatie in uw land van herkomst dient besloten te worden dat uw asielaanvraag niet in overweging kan worden genomen.

Artikel 57/6/1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt dat het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) bevoegd is om de aanvraag tot erkenning van de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3, of tot het bekomen van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, die ingediend wordt door een onderdaan van een veilig land van herkomst of door een staatloze die voorheen in dat land zijn gewone verblijfplaats had, niet in overweging te nemen wanneer uit zijn verklaringen niet duidelijk blijkt dat, wat hem betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in de zin van het internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3, of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4.

Een land van herkomst wordt als veilig beschouwd wanneer op basis van de rechtstoestand, de toepassing van de rechtsvoorschriften in een democratisch stelsel en de algemene politieke omstandigheden kan worden aangetoond dat er algemeen gezien en op duurzame wijze geen sprake is van vervolging in de zin van het internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3, of dat er geen zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat de asielzoeker een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4. Bij KB van 01 juni 2012 werd India vastgesteld als veilig land van herkomst.

Bovenstaande brengt met zich mee dat een asielaanvraag enkel in overweging wordt genomen indien een onderdaan van een veilig land duidelijk aantoonde dat er wat hem betreft een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade bestaat. U heeft dit evenwel niet gedaan.

Vooreerst dient u zeer laattijdig een asielaanvraag in. Blijkt dat u van 16 juni 2017 al in het gesloten centrum van Vottem (zie gehoorverslag CGVS 19/10/2017 p.3) verblijft en toch hebt u pas op 29 september 2017, bijna drie maanden later, asiel aangevraagd. Daarop gewezen verklaarde u dat u hier wel bekend was bij de overheidsdiensten en dat u er van uit ging dat u wel hulp zou krijgen (zie gehoorverslag CGVS 19/10/2017 p.3). Voor iemand die al meer dan tien jaar in Europa is en in Slovakije een asielaanvraag indiende, in België een asielaanvraag en regularisatieaanvraag indiende en die al in verschillende andere Europese landen verbleef, is dit geen geldig excuus. Het CGVS mag er van uitgaan dat u de procedures kent. Het CGVS mag er dan ook van uitgaan dat u asiel aanvroeg enkel om de voorziene repatriëring van 1 oktober 2017 uit te stellen en niet omwille van een (dringende) nood aan internationale bescherming.

Verder legde u tegenstrijdige verklaringen af gedurende uw asielprocedure.

Ten eerste verklaarde u bij uw eerste asielaanvraag dat u legaal met eigen paspoort India had verlaten in 2006 (zie verklaring DVZ 22/10/2014 vraag 30 en 40). Echter verklaarde u in het kader van uw tweede asielaanvraag ten aanzien van het CGVS dat u niet met uw eigen paspoort India had verlaten (zie gehoorverslag CGVS 19/10/2017 p.2 en 3). Deze tegenstrijdigheid doet reeds ernstig uw algemene geloofwaardigheid teniet. Bovendien stelt het CGVS vast dat u bij uw eerste asielaanvraag ook verklaarde dat u uw paspoort in Rusland aan de smokkelaar moest geven (zie verklaring DVZ 11/10/2014 vraag 30). Echter diende u in 2009 een aanvraag voor regularisatie in bij de Belgische autoriteiten waarbij u een kopie van uw paspoort van 2002 toevoegde. Ook hier blijkt dat uw algemene geloofwaardigheid danig wordt ondermijnd.

Ten tweede verklaarde u bij het indienen van uw tweede asielaanvraag dat uw vriendin door haar vader slecht werd behandeld en dat die vader u zou kunnen vermoorden (zie verklaring DVZ 29/09/2017 vraag 2.4 en 2.5). U gaf nergens aan dat uw vriendin zou vermoord zijn, noch dat ze overleden zou zijn. Ten aanzien van het CGVS hebt u dan plots verklaard dat ze vermoord is (zie gehoorverslag CGVS 19/10/2017 p.3 en 4). Dat u bij uw eerste verklaring niet hebt aangegeven dat ze vermoord werd, ondermijnt ernstig de geloofwaardigheid van uw relaas. Bovendien hebt u tijdens uw eerste asielaanvraag evenmin ergens aangegeven dat u India moest verlaten wegens problemen rond uw relatie met uw vriendin. Nergens hebt u zelfs maar aangegeven dat u een vriendin had, terwijl door de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) de vraag werd gesteld naar een huwelijk, een partner, een verloofde of een vriendin (zie verklaring DVZ 22/10/2014 vraag 14 en 15). De foto van u en een meisje, die u aan uw dossier toevoegde, kan aan deze vaststellingen geen afbreuk doen. Bovendien legt u geen enkel document voor waaruit de dood van dit meisje zou kunnen blijken. Er kan dan ook geen enkel geloof worden gehecht aan uw ingeroepen vrees voor de vader van uw vriendin.

Ten slotte verwees u naar een openstaande factuur van telefoonrekeningen. U vreest daarvoor naar de gevangenis te moeten, maar dat komt weinig ernstig over. De rekeningen dateren van 2003, 2004 en 2006. Ook al zou u die niet hebben betaald, hetgeen trouwens niet uit de stukken kan worden afgeleid, dat u daarvoor naar de gevangenis zou moeten, zoveel jaar na datum, is niet aannemelijk. Het CGVS ziet ook niet in waarom u die niet zou kunnen betalen. En voornamelijk moet het CGVS vaststellen dat u die vrees uit in uw verklaringen voor de DVZ op 29 september 2017 (zie vraag 2 en vraag 5). Echter wanneer u door het CGVS wordt gehoord en u gevraagd wordt wat u met die (onbetaalde) rekeningen wilt staven, geeft u aan dat u enkel wilde tonen dat er gesprekken waren met uw vriendin (zie gehoorverslag CGVS 19/10/2017 p.4). Aldus kan het CGVS geen geloof hechten aan uw asielrelaas.

Volledigheidshalve merkt het CGVS nog op dat uw beweerde relatie in België met een Sri Lankaanse vrouw in geen geval wijst op enige vrees bij terugkeer naar India. Evenmin geeft u aan enige vrees in India te kennen bij terugkeer wegens uw zogenaamde psychische problemen waar u meermaals naar verwijst, maar waarvan u geen enkel stuk ter staving voorlegt. Nergens tijdens het verloop van de asielprocedure, en meer specifiek tijdens het gehoor door het CGVS, werd vastgesteld dat er ernstige psychische problemen waren die het goed verloop van de asielprocedure zouden hebben verhinderd.

U hebt aldus niet aannemelijk gemaakt dat uw relaas en uw beweerde vrees gegrond zijn in overeenstemming met het Vluchtelingenverdrag. Dienvolgens kunt u zich evenmin steunen op deze elementen teneinde aannemelijk te maken dat u in geval van een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. U brengt geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in uw land van herkomst sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er zijn dus geen elementen in het dossier die de toekenning van een subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet verrechtvaardigen.

C. Conclusie

Steunend op artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet beslis ik uw asielaanvraag niet in overweging te nemen.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De Raad stelt vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift uitdrukkelijk vermeldt dat hij beroep aantekent tegen de weigering van inoverwegingname van een asielaanvraag in hoofde van een onderdaan van een veilig land van herkomst en dat hij dit uitwerkt aan de hand van een aantal grieven waarin hij de motieven van de bestreden beslissing aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt en poogt te verklaren of te weerleggen. Derhalve blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker zich in deze beroept op de schending van de materiële motiveringsplicht.

2.2. Aan het verzoekschrift worden geen documenten ter staving van verzoekers asielrelaas gevoegd.

2.3.1. De bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen is bevoegd om de aanvraag tot erkenning van de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 of tot het bekomen van de subsidiaire

beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, die ingediend wordt door een onderdaan van een veilig land van herkomst of door een staatloze die voorheen in dat land zijn gewone verblijfplaats had, niet in overweging te nemen wanneer uit zijn verklaringen niet duidelijk blijkt dat, wat hem betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in de zin van het internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4.

Een land van herkomst wordt als veilig beschouwd wanneer op basis van de rechtstoestand, de toepassing van de rechtsvoorschriften in een democratisch stelsel en de algemene politieke omstandigheden kan worden aangetoond dat er algemeen gezien en op duurzame wijze geen sprake is van vervolging in de zin van het internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 of dat er geen zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat de asielzoeker een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4. Hierbij dient onder meer rekening te worden gehouden met de mate waarin bescherming geboden wordt tegen vervolging of mishandeling door middel van:

- a) de wetten en voorschriften van het land en de wijze waarop deze in de praktijk worden toegepast;*
- b) de naleving van de rechten en vrijheden neergelegd in het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, het Internationaal Verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten of het Verdrag tegen foltering, in het bijzonder de rechten waarop geen afwijkingen uit hoofde van artikel 15, § 2, van voornoemd Europees Verdrag zijn toegestaan;*
- c) de naleving van het non-refoulement beginsel;*
- d) het beschikbaar zijn van een systeem van daadwerkelijke rechtsmiddelen tegen schending van voornoemde rechten en vrijheden.*

De beoordeling of een land een veilig land van herkomst is dient te steunen op een reeks informatiebronnen waaronder in het bijzonder informatie uit andere lidstaten van de Europese Unie, de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen, de Raad van Europa en andere relevante internationale organisaties.

Op gezamenlijk voorstel van de minister en de minister van Buitenlandse Zaken en nadat de minister het advies van de Commissaris-generaal voor Vluchtelingen en de Staatlozen heeft ingewonnen, bepaalt de Koning, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, ten minste eenmaal per jaar de lijst van veilige landen van herkomst. Deze lijst wordt meegedeeld aan de Europese Commissie.

De in het eerste lid bedoelde beslissing wordt met redenen omkleed met vermelding van de omstandigheden van de zaak en moet getroffen worden binnen een termijn van vijftien werkdagen."

Bij koninklijk besluit tot uitvoering van het artikel 57/6/1, vierde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, houdende de vastlegging van de lijst van veilige landen van herkomst van 3 augustus 2016, werd India aangewezen als veilig land van herkomst.

2.3.2. Artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet belet verzoeker niet om aan te tonen dat er, wat hem betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in vluchtelingenrechtelijke zin, zoals bepaald in artikel 48/3 of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4. Het is *in casu* duidelijk dat verzoeker afkomstig is van een veilig land in de zin van artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet, zijnde India, en dat er bijgevolg een vermoeden geldt dat er in hoofde van de asielzoeker geen vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aanwezig is. Het is aan verzoeker om duidelijke en substantiële redenen aan te tonen dat ondanks diens afkomst van een veilig land, zijn land van herkomst in specifieke omstandigheden niet als veilig kan worden beschouwd en dit dus in afwijking van de algemene situatie aldaar. De bewijslast *in casu* rust derhalve op verzoeker.

2.4.1. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op een uitgebreide gemotiveerde wijze tot de conclusie komt dat uit de verklaringen van verzoeker niet blijkt dat er, wat hem betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in vluchtelingenrechtelijke zin zoals bepaald in artikel 48/3 of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.4.2. Vooreerst stelt de commissaris-generaal terecht vast dat verzoeker zeer laattijdig zijn tweede asielaanvraag indiende. De bestreden beslissing luidt dienaangaande als volgt:

"Blijkt dat u van 16 juni 2017 al in het gesloten centrum van Vottem (zie gehoorverslag CGVS 19/10/2017 p.3) verblijft en toch hebt u pas op 29 september 2017, bijna drie maanden later, asiel

aangevraagd. Daarop gewezen verklaarde u dat u hier wel bekend was bij de overheidsdiensten en dat u er van uit ging dat u wel hulp zou krijgen (zie gehoorverslag CGVS 19/10/2017 p.3). Voor iemand die al meer dan tien jaar in Europa is en in Slovakije een asielaanvraag indiende, in België een asielaanvraag en regularisatieaanvraag indiende en die al in verschillende andere Europese landen verbleef, is dit geen geldig excuus. Het CGVS mag er van uitgaan dat u de procedures kent. Het CGVS mag er dan ook van uitgaan dat u asiel aanvraag enkel om de voorziene repatriëring van 1 oktober 2017 uit te stellen en niet omwille van een (dringende) nood aan internationale bescherming."

Het gegeven dat verzoeker pas drie maanden nadat hij in het gesloten centrum van Vottem verbleef, in België besloot asiel aan te vragen, vormt een contra-indicatie voor de ernst van zijn voorgehouden nood aan internationale bescherming. Verzoekers gedrag kan immers bezwaarlijk getuigen van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet. De Raad benadrukt dat van een persoon die beweert vervolgd te worden in zijn land van herkomst en die de bescherming van de Conventie van Genève of de subsidiaire bescherming inroept, redelijkerwijs mag worden verwacht dat hij zich, indien hij nood heeft aan bescherming, bij aankomst of zo snel mogelijk daarna wendt tot de asielinstanties van het onthaalland. Verzoekers laattijdige asielaanvraag stemt dan ook niet overeen met de houding van een persoon die beweert uit vrees voor zijn leven zijn land te hebben verlaten en toont aan dat verzoeker internationale bescherming niet dringend noodzakelijk achtte. Deze vaststelling ondermijnt naar het oordeel van de Raad de ernst en de geloofwaardigheid van de door verzoeker geschetste vrees. Verzoekers uitleg dat hij ervan uitging dat hij de nodige informatie en hulp wel zou krijgen, kan niet volstaan om verzoekers handelen te vergoelijken en vermag dan ook geen afbreuk te doen aan voorgaande overwegingen. Dit klemt des te meer daar verzoeker al meer dan tien jaar in Europa is en in Slovakije een asielaanvraag indiende, in België een asielaanvraag en regularisatieaanvraag indiende en al in verschillende andere Europese landen verbleef. Verzoeker kan het gegeven dat hij de voorbije tien jaar reeds een aantal pogingen ondernomen heeft internationale bescherming te bekomen, niet aanwenden ter weerlegging van het feit dat hij heden zeer laattijdig een tweede asielaanvraag indient bij de Belgische asielinstanties. Immers, zo zijn beweerde vrees op enige waarheid zou berusten, kan redelijkerwijs worden verwacht dat verzoeker, toen hij in het gesloten centrum van Vottem verbleef, geen drie maanden zou wachten om een asielaanvraag in te dienen. De nalatigheid van verzoeker dienaangaande ondermijnt dan ook de geloofwaardigheid van de door hem aangehaalde vrees voor vervolging en het risico op ernstige schade. De Raad kan zich, net zoals de commissaris-generaal, niet van de indruk ontdoen dat verzoeker asiel aanvraag enkel om de voorziene repatriëring van 1 oktober 2017 uit te stellen en niet omwille van een (dringende) nood aan internationale bescherming.

2.4.3. Voorts oordeelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op goede gronden dat verzoeker tegenstrijdige verklaringen aflegde gedurende zijn asielprocedures:

"Ten eerste verklaarde u bij uw eerste asielaanvraag dat u legaal met eigen paspoort India had verlaten in 2006 (zie verklaring DVZ 22/10/2014 vraag 30 en 40). Echter verklaarde u in het kader van uw tweede asielaanvraag ten aanzien van het CGVS dat u niet met uw eigen paspoort India had verlaten (zie gehoorverslag CGVS 19/10/2017 p.2 en 3). Deze tegenstrijdigheid doet reeds ernstig uw algemene geloofwaardigheid teniet. Bovendien stelt het CGVS vast dat u bij uw eerste asielaanvraag ook verklaarde dat u uw paspoort in Rusland aan de smokkelaar moest geven (zie verklaring DVZ 11/10/2014 vraag 30). Echter diende u in 2009 een aanvraag voor regularisatie in bij de Belgische autoriteiten waarbij u een kopie van uw paspoort van 2002 toevoegde. Ook hier blijkt dat uw algemene geloofwaardigheid danig wordt ondermijnd.

Ten tweede verklaarde u bij het indienen van uw tweede asielaanvraag dat uw vriendin door haar vader slecht werd behandeld en dat die vader u zou kunnen vermoorden (zie verklaring DVZ 29/09/2017 vraag 2.4 en 2.5). U gaf nergens aan dat uw vriendin zou vermoord zijn, noch dat ze overleden zou zijn. Ten aanzien van het CGVS hebt u dan plots verklaard dat ze vermoord is (zie gehoorverslag CGVS 19/10/2017 p.3 en 4). Dat u bij uw eerste verklaring niet hebt aangegeven dat ze vermoord werd, ondermijnt ernstig de geloofwaardigheid van uw relaas. Bovendien hebt u tijdens uw eerste asielaanvraag evenmin ergens aangegeven dat u India moest verlaten wegens problemen rond uw relatie met uw vriendin. Nergens hebt u zelfs maar aangegeven dat u een vriendin had, terwijl door de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) de vraag werd gesteld naar een huwelijk, een partner, een verloofde of een vriendin (zie verklaring DVZ 22/10/2014 vraag 14 en 15). De foto van u en een meisje, die u aan uw dossier toevoegde, kan aan deze vaststellingen geen afbreuk doen. Bovendien legt u geen enkel document voor waaruit de dood van dit meisje zou kunnen blijken. Er kan dan ook geen enkel geloof worden gehecht aan uw ingeroepen vrees voor de vader van uw vriendin."

Verzoeker voert aan dat hij, in de tijd dat hij weg was van India, van een vriend van hem vernomen dat zijn vroegere vriendin vermoord is. Hij wilde dit niet geloven en heeft gedurende tien jaar tevergeefs geprobeerd haar te contacteren. Na de vele gefaalde pogingen stelt verzoeker daarom stevast overtuigd te zijn van het feit dat de vader van zijn vroegere vriendin haar inderdaad heeft vermoord.

Verzoeker komt echter niet verder dan gekunstelde verklaringen *post-factum* teneinde zijn verklaringen alsnog geloofwaardig te laten overkomen. De Raad acht het vooreerst niet geloofwaardig dat verzoeker pas na tien jaar tevergeefs contact te zoeken met zijn vriendin overtuigd is van het feit dat zij, zoals hij eerder van een vriend vernomen had, vermoord is. Daarenboven heeft verzoeker bij het indienen van zijn tweede asielaanvraag verklaard dat zijn vriendin door haar vader slecht werd behandeld en dat die vader hem zou kunnen vermoorden, niet dat zij daadwerkelijk vermoord is of zelfs dat hij dacht dat zij vermoord zou kunnen zijn (verklaring DVZ 29 september 2017, vraag 1 en 2). Tijdens zijn eerste asielaanvraag heeft verzoeker zelfs nergens aangegeven dat hij India moest verlaten wegens problemen rond zijn relatie met zijn vriendin. Hij heeft zelfs nergens aangegeven dat hij een vriendin had, terwijl door de DVZ de vraag werd gesteld naar een huwelijk, een partner, een verloofde of een vriendin (verklaring DVZ 22 oktober 2014, vraag 14 en 15).

Verzoekers uitleg dat hij weinig vermeld heeft over zijn vriendin om haar te beschermen, neemt de Raad niet aan. Vooreerst is de asielaanvraag op zich al een verzoek tot en een uiting van vertrouwen in de bescherming die de Belgische autoriteiten verzoeker bieden. De behandeling van een asielaanvraag geschiedt in vertrouwen en de uitleg van verzoeker kan derhalve geen reden zijn om in het onthaalland onjuiste informatie omtrent het asielrelaas te debiteren. Bovendien kan niet worden ingezien hoe hij met het verzwijgen van de moord op zijn vriendin, zijn vriendin hiermee zou kunnen beschermen.

Dient benadrukt dat van een kandidaat-vluchteling, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding vormden van zijn vertrek of vlucht uit het land van herkomst. Hij of zij dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op elk asielzoeker de verplichting rust om zijn/haar volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure (RvS 13 oktober 2005, nr. 150 135). Van verzoeker kon en mocht dan ook in alle redelijkheid worden verwacht op de Dienst Vreemdelingenzaken melding te maken van het feit dat zijn vriendin vermoord is of toch op zijn minst van het vermoeden waarmee hij al tien jaar loopt dat zij vermoord zou kunnen zijn, nu deze aan de basis zou liggen van zijn beweerde vervolgingsproblemen. De vaststelling dat verzoeker op de Dienst Vreemdelingenzaken de kern van en uiterst essentiële informatie met betrekking tot zijn relaas volledig onvermeld liet, en hij in het kader van zijn eerste asielaanvraag al helemaal geen melding maakte een vriendin te hebben, ondergraaft op fundamentele wijze de geloofwaardigheid hiervan.

De bewering dat zijn psychische problemen een rol zouden gespeeld kunnen hebben in zijn beslissing in het begin minder te vertellen over zijn vriendin, weet verzoeker geenszins aan te tonen. Hij brengt hiervan geen enkel medisch attest bij waaruit blijkt dat hij niet in staat zou zijn of geweest zijn coherente verklaringen af te leggen. Verzoeker stelt dat hij tijdens zijn verblijf te Kocishé gedurende zes maanden behandeld werd in een ziekenhuis voor zijn psychische problemen, doch ook hiervan legt hij geen bewijsstukken neer. Zo verzoeker aanvoert dat hij niet de nodige bewijzen kan leveren van zijn ziekenhuisbehandelingen in Slowakije omdat hij in een gesloten centrum verblijft, wordt door de Raad niet aangenomen. Verzoeker bleek wel in staat te zijn scans bij te brengen van telefoonrekeningen die dateren van 2003, 2004 en 2006. De Raad ziet dan ook niet in dat verzoeker geen stukken met betrekking tot zijn ziekenhuisbehandelingen in Slowakije zou kunnen neerleggen daar hij, zo dit daadwerkelijk het geval zou zijn geweest, hiervan toch documenten moet hebben meegekregen. Hoe dan ook, dat hij kampt met psychische problemen blijkt evenmin uit de opgetekende verklaringen in de vragenlijst van het Commissariaat-generaal evenals uit het gehoorverslag waaruit blijkt dat verzoeker over ruim voldoende cognitieve capaciteiten beschikt om zijn asielrelaas op een zelfstandige en functionele manier uiteen te zetten.

In de mate verzoeker tolkproblemen aanvoert tijdens het gehoor bij het Commissariaat-generaal, onderstreept de Raad dat, indien verzoeker tolken- of taalproblemen ondervond, het zijn verantwoordelijkheid is om dit tijdig te signaleren en eventuele fouten met de nodige precisie aan te duiden en te corrigeren. Verzoeker verklaarde bij aanvang van het gehoor de tolk goed te verstaan (gehoorverslag 19 oktober 2017, 2) en maakte geen enkele opmerking aangaande het verloop van het gehoor. Ook het verzoekschrift geeft niet aan dat de feiten zoals weergegeven in het gehoorverslag, inaccuraat zijn; verzoeker duidt op geen enkele wijze aan op welk punt het gehoor op een foutieve wijze zou zijn neergeschreven. Het is aan verzoeker om *in concreto* aan te wijzen wat er mogelijk verkeerd vertaald werd en welke invloed dit op de bestreden beslissing kan hebben gehad. Door zich louter af te

vragen of de tolk alles wat hij verteld heeft wel juist heeft medegedeeld aan het CGVS, toont verzoeker niet aan dat er fouten zijn gebeurd en dat de beslissing hierdoor mogelijk anders zou zijn geweest. Verzoekers opmerking is dus niet enkel laattijdig maar bovendien niet op concrete wijze gemotiveerd.

Zo verzoeker aangeeft dat het voor hem niet mogelijk was bewijzen te verzamelen van hetgeen is voorgevallen en benadrukt dat verklaringen van een kandidaat-vluchteling voldoende bewijs kunnen zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling, onderstreept de Raad dat de verklaringen van de verzoekende partij inderdaad een voldoende bewijs kunnen zijn van haar hoedanigheid van vluchteling, op voorwaarde evenwel dat ze mogelijk, plausibel en oprecht zijn. De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). *In casu* zijn er van geloofwaardige verklaringen echter geen sprake. Verzoeker legde niet alleen geen coherente verklaringen af aangaande zijn vriendin, doch ook aangaande zijn paspoort legde verzoeker tegenstrijdige verklaringen af. In de bestreden beslissing wordt dienaangaande als volgt gemotiveerd: *“Ten eerste verklaarde u bij uw eerste asielaanvraag dat u legaal met eigen paspoort India had verlaten in 2006 (zie verklaring DVZ 22/10/2014 vraag 30 en 40). Echter verklaarde u in het kader van uw tweede asielaanvraag ten aanzien van het CGVS dat u niet met uw eigen paspoort India had verlaten (zie gehoorverslag CGVS 19/10/2017 p.2 en 3). Deze tegenstrijdigheid doet reeds ernstig uw algemene geloofwaardigheid teniet. Bovendien stelt het CGVS vast dat u bij uw eerste asielaanvraag ook verklaarde dat u uw paspoort in Rusland aan de smokkelaar moest geven (zie verklaring DVZ 11/10/2014 vraag 30). Echter diende u in 2009 een aanvraag voor regularisatie in bij de Belgische autoriteiten waarbij u een kopie van uw paspoort van 2002 toevoegde. Ook hier blijkt dat uw algemene geloofwaardigheid danig wordt ondermijnd.”* Verzoeker laat dit motief volledig ongemoeid.

De Raad benadrukt dat van verzoeker mag worden verwacht dat hij coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt, en dat hij de feiten die de aanleiding vormden voor zijn vlucht uit zijn land van herkomst, gelet op het belang ervan voor de beoordeling van zijn asielrelaas, op een zorgvuldige, nauwkeurige, coherente en geloofwaardige wijze weergeeft zodat op grond ervan kan worden nagegaan of er met betrekking tot verzoeker aanwijzingen zijn om te besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie, dan wel van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Verzoekers verklaringen zijn evenwel doorspekt van tegenstrijdigheden en omissies betreffende essentiële elementen uit zijn relaas, dat deze niet toelaten hieraan verder nog enig geloof te hechten.

2.4.4. Wat betreft de overige elementen die verzoeker in het kader van zijn asielaanvraag bijbrengt, wordt in de bestreden beslissing uitvoerig toegelicht op welke gronden de commissaris-generaal tot zijn besluit komt. Deze motieven worden echter door verzoeker in zijn verzoekschrift op generlei wijze betwist, laat staan ontkracht zodat deze onverminderd overeind blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

2.5. Gelet op het voorgaande besluit de Raad dat uit verzoekers verklaringen en de door hem bijgebrachte documenten niet duidelijk blijkt dat, wat hem betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in de zin van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4 van dezelfde wet. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kon dan ook correct steunen op artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet om verzoekers asielaanvraag niet in overweging te nemen.

Het middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig november tweeduizend zeventien door:

Mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF